

Република Србија
УПРАВНИ СУД
12 У 4095/15
9.7.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, мр Зорана Рељића и Павела Јонаша, чланова већа, са судским саветником Ксенијом Ивановић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца тужиоца Услужно трговинског предузећа "А.А." доо, ..., чији је пуномоћник Лидија Марковић, адвокат из Београда, Ресавска број 64, против решења туженог Министарства финансија Републике Србије – Пореске управе - Регионалног центра Београд, број 4700-631/2009-20 од 22.7.2009. године, у предмету инспекцијске мере, у извршењу одлуке Уставног суда Републике Србије, број Уж 1215/2011, у нејавној седници већа, одржаној дана 9.7.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Министарства финансија Републике Србије – Пореске управе - Регионалног центра Београд, број 4700-631/2009-20 од 22.7.2009. године.

Образложење

Оспореним решењем, исправљеним закључком туженог органа, број 7311-30/2010-20 од 26. 03. 2010. године (у односу на датум доношења решења), одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије-Пореска управа-Регионални центар Београд - Филијала Нови Београд 1, број 47-00577/2009-0131-010 од 11. 05. 2009. године, којим је тужиоцу, у ставу 1. утврђена непријављена обавеза пореза на додату вредност у износу од укупно 19.558.953,36 динара, за период од 1. 03. до 31. 03. 2009. године, односно умањено право на повраћај ПДВ за износ од 19.558.953,36 динара (тачка 1.) и тужилац обавезан да тако утврђену обавезу спроведе у пословним књигама и другим прописаним евиденцијама (тачка 2.).

Тужбом, поднетом Врховном суду Србије, дана 27. 08. 2009. године, заведеном под пословним бројем тог суда У 6175/09, тужилац је оспорио законитост решења туженог органа због повреде правила поступка које су од значаја за решење ствари, погрешно изведеног закључка у погледу чињеничног стања, као и погрешне примене прописа. Тужилац сматра да је погрешна оцена туженог органа да

предметни рачун није доказ о томе да су добра са територије Србије ван АПКМ, испоручена на територију АПКМ, јер је евидентно да је тужилац у марту 2009. године, са територије Републике Србије ван територије АПКМ отпремио електричну енергију на територију АПКМ. Тужилац сматра да то што није прибавио Евиденциони лист, не може се сматрати пропустом тужиоца, будући да му Посебно одељење није у писаној форми доставило разлоге одбијања издавања овог листа, те се поднети захтев за његово издавање може сматрати Евиденционим листом. Тужени орган је, по мишљењу тужиоца, неправилно применио одредбу члана 10. Уредбе о извршавању Закона о порезу на додату вредност на територији Аутономне покрајине Косово и Метохија за време важења Резолуције Савета безбедности ОУН број 1244, јер се поступак евидентирања промета електричне енергије преко административне линије са АПКМ спроводи тако што «Б.Б.» (ЕМС), уз присуство царинског радника, читава мерне уређаје на интерконективним далеководима и верификује их са оператерима преносних система суседних земаља, након чега се сачињава записник о утврђеном чињеничном стању, који оверавају службеник ЕМС и овлашћени царински радник. Истиче да је одлукама пореских органа, у погледу примене прописа и садржине докумената, тужилац доведен у стање правне несигурности, јер је онемогућен да оствари право на пореско ослобођење. Предложио је да Суд уважи тужбу и поништи оспорено решење, односно да уважи тужбу и поништи оспорено и ожалбено решење, те да утврди право тужиоца на повраћај више плаћеног пореза на додату вредност у износу од 19.558.953,36 динара, са законском затезном каматом почев од 11. 05. 2009. године, па до дана повраћаја наведеног износа, и наложи туженом да спроведе поступак повраћаја по овој пресуди.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао при разлозима наведеним у образложењу оспореног решења, предлажући да Суд тужбу одбије.

Управни суд је дана 1. јануара 2010. године, сагласно одредби члана 29. у вези с одредбама члана 89. и члана 90. став 1. Закона о уређењу судова («Службени гласник РС», број 116/08 и 104/09), преузео нерешене предмете Врховног суда Србије по тужбама поднетим до 31. децембра 2009. године, међу којима и предмет тужиоца заведен под пословним бројем тог суда У 6175/09, који је у Управном суду заведен под бројем У 11282/10(2009).

Управни суд је дана 20.1.2011. године донео пресуду у предмету 12 У 11282/10(2009), којом је одбио тужбу у овој ствари.

Одлуком Уставног суда Републике Србије, број Уж 1215/2011 од 9.3.2015. године (датом деловодног завођења) године, поништена је пресуда Управног суда 12 У 11282/10(2009) од 20.1.2011. године и одређено да исти суд донесе нову одлуку по тужби тужиоца поднетој против решења Министарства финансија Републике Србије – Пореске управе - Регионалног центра Београд, број 4700-631/2009-20 од 22.7.2009. године, а из разлога што је наведеном пресудом Управног суда повређено право тужиоца на правично суђење зајемчено одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије. По налажењу Уставног суда, Управни суд је приликом доношења пресуде 12 У 11282/10(2009) морао имати у виду да спорни рачуни које је издао подносилац уставне жалбе, овде тужилац, садрже податке о вредности и колични испоручених добара, као и податке о примаоцу рачуна, а да је количина испоручене електричне енергије по спорним рачунима једнака количини електричне енергије која је отпремљена на територију под привременом управом УНМИК – а. Полазећи од наведеног и схватања да из Уредбе о извршавању Закона о порезу на додату вредност на територији

Аутономне покрајине Косво и Метохија за време важења Резолуције Савета безбедности ОУН број 1244 не произлази да седиште примаоца рачуна мора бити на територији Аутономне покрајине Косово и Метохија, као и да погрешно навођење одредбе прописа на основу кога се остварује неко право не може, само по себи, имати за последицу немогућност остварења тога права, Уставни суд је нашао да Управни суд није дао уставноправно прихватљиве разлоге за оцену да подносилац уставне жалбе није пружио потребне доказе да се у конкретном случају ради о испоруци електричне енергије на територију Аутономне покрајине Косово и Метохија. Уставни суд је притом оценио да се из чињенице да подносилац уз захтев за остваривање права на одбитак претходног пореза није доставио евиденциони лист, не може закључити да ли је електрична енергија испоручена са територије Републике Србије на територију Аутономне покрајине Косово и Метохија, указујући притом на пропуст Управног суда да утврди правну природу и садржину приложеног обрачуна прекограничне размене електричне енергије за март 2009. године.

Тужени орган је у допуни одговора на тужбу датом поводом наведене одлуке Уставног суда, навео да остаје при разлозима из оспореног решења и предлогу да суд одбије тужбу, као неосновану.

Решавајући овај управни спор на основу чињеница утврђених у управном поступку у смислу одредбе члана 38. став 1. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", број 46/96), који се сагласно одредби члана 77. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09) има применити у конкретном случају, и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у складу с одредбом члана 39. став 1. наведеног закона, Управни суд је оценом навода тужбе, одговора на тужбу, и списка предмета ове правне ствари, нашао да је тужба основана.

Одредбама члана 10. Уредбе о извршавању Закона о презу на додату вредност на територији Аутономне покрајине Косво и Метохија за време важења Резолуције Савета безбедности ОУН број 1244 ("Службени гласник РС", број 15/05), прописано је да се на промет домаћих добара који изврше обвезници ПДВ са територије Републике ван АПКМ на територију АПКМ, ПДВ не плаћа, а обвезници ПДВ имају право на одбитак претходног пореза у складу са Законом, под условом да су добра отпремљена на територију АПКМ (став 1.), те да се добра из става 1. овог члана отпремају уз Образац ЕЛ - Евиденциони лист који попуњава Посебно одељење (став 2.), као и да је пре попуњавања Евиденционог листа из става 2. овог члана, обвезник ПДВ дужан да Посебном одељењу достави рачун, односно други документ о промету добара, који садржи: назив, адресу и ПИБ обвезника - издаваоца рачуна, место и датум издавања и редни број рачуна, назив и адресу примаоца рачуна, врсту, количину, цену по јединици мере и вредност добара (став 3.), при чему као докази да су добра из става 1. овог члана отпремљена на територију АПКМ служе Евиденциони лист оверен од стране Посебног одељења, извод из пословног рачуна обвезника ПДВ да је за промет добара извршен пренос новчаних средстава са пословног рачуна примаоца добара на пословни рачун обвезника ПДВ - испоручиоца добара, односно доказ о уплати новчаних средстава од стране примаоца добара - физичког лица са територије АПКМ на пословни рачун обвезника ПДВ - испоручиоца добара, доказ о извршеној продаји девиза Народној банци Србије или пословној банци, односно оствареној динарској противвредности од продаје тих девиза, ако је за испоручена добра извршено плаћање у девизама (став 4.).

Одредбом члана 14. наведене уредбе предвиђено је да ће се одредбе члана 10. ове уредбе примењивати до обезбеђивања техничких услова за попуњавање и обраду

података из Евиденционог листа од стране Посебног одељења на административној линији са АПКМ.

Према стању списима предмета и наводима из образложења оспореног решења, првостепени орган је код тужиоца извршио теренску контролу обрачунавања и плаћања пореза на додату вредност за период од 1.3. до 31.3.2009. године, о чему је сачињен записник број 47-00577/2009-0131-001. У спроведеном поступку је утврђено да је тужилац у пореској пријави за контролисани временски период (март 2009. године), исказао одбитак претходног пореза на додату вредност од 1.401.312.865,00 динара. Контролом документације која се односи на предметни период утврђено је да је према обрачуну прекограничне размене електричне енергије за март 2009. године, а који је на име пореског обвезника сачинила «Б.Б.», евидентирана отпрема 25.500 MWh електричне енергије на територију под привременом управом УНМИК-а. За електричну енергију отпремљену по наведеном обрачуну, порески обвезник, односно тужилац, испоставио је рачун, број СР-9/09 од 31.3.2009. године, купцу А.А., ..., на износ од укупно 1.146.480,00 EUR, противвредности 108.660.852,00 динара, који није евидентирао у књизи излазних рачуна и на који није обрачунао ПДВ, при чему за пореско ослобођење није пружио на увид Евиденциони лист Посебног одељења, нити је извршио наплату безготовинским преносом, како је то прописано одредбом члана 10. Уредбе о извршавању Закона о порезу на додату вредност на територији Аутономне покрајине Косово и Метохија за време важења Резолуције Савета безбедности ОУН број 1244. Стога је пореском обвезнику од стране првостепеног пореског органа утврђена обавеза да на динарску противвредност рачуна, на дан 31. 03. 2009. године, обрачуна ПДВ по стопи од 18% у износу од 19.558.953,36 динара.

Полазећи од стања у списима предмета ове пореске управне ствари и садржине цитираних одредаба Уредбе, којима је ближе уређено питање остваривања права на одбитак претходног пореза на додату вредност, у складу са Законом о порезу на додату вредност, те схватања израженог у наведеној одлуци Уставног суда Републике Србије, Управни суд је оценио да се оспорено решење не може прихватити као правилно и на закону засновано, будући да је, по налажењу Суда, донето уз повреду правила поступка прописану одредбама члана 199. став 2. и члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ" бр. 33/97, 31/01, "Службени гласник РС" број 30/10), према којима образложење решења садржи правне прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву (члан 199. став 2.), с тим да се у образложењу другостепеног решења морају оценити и сви наводи жалбе (члан 235. став 2.). Ово стога што је тужени орган, доносећи оспорено решење, пропустио да своју одлуку заснује на правилној оцени одлучних чињеница у овој ствари, од којих зависи остваривање права тужиоца, а према којима рачуни које је издао тужилац садрже податке о вредности и количини испоручених добара, као и податке о примаоцу рачуна, при чему је количина испоручене електричне енергије по спорним рачунима једнака количини електричне енергије која је отпремљена на територију АП Косово и Метохија. Суд притом указује туженом да, с обзиром на природу и садржину приложеног обрачуна прекограничне размене електричне енергије за март 2009. године, одлука о остваривању предметног права тужиоца се не може заснивати на томе да подносилац уз захтев за остваривање права на одбитак претходног пореза није доставио евиденциони лист.

Тужени орган ће у поступку поновног одлучивања по жалби своју одлуку засновати на доследној примени начела законитости и фактицитета пореског поступка прописаних Законом о пореском поступку и пореској администрацији ("Службени

гласник РС", бр. 80/02...105/14), на основу којих је Пореска управа дужна да утврђује све чињенице које су битне за доношење законите и правилне одлуке, посвећујући једнаку пажњу чињеницама које иду у прилог и на штету пореском обвезнику (члан 4. став 3.), с тим да се пореске чињенице утврђују према њиховој економској суштини.

Заснивајући своју одлуку у овој ствари на правном схватању израженом у одлуци Уставног суда Републике Србије Уж 1215/2011, Управни суд је имао у виду да је Уставом Републике Србије утврђено је да су одлуке Уставног суда коначне, извршне и општеобавезујуће (члан 166. став 2.), као и да је свако дужан да поштује и извршава одлуку Уставног суда, те да се извршење одлука Уставног суда уређује законом (члан 171. ст. 1. и 3.).

Суд није прихватио предлог тужиоца да уважи тужбу, поништи оспорено и ожалбено решење, те да утврди право тужиоца на повраћај више плаћеног пореза на додату вредност у износу од 19.558.953,36 динара, са законском затезном каматом, будући да је у циљу законитог и целовитог одлучивања у овој ствари неопходно спровести поновни поступак пред пореским управним органима, те на основу резултата тако спроведеног поступка донети правилну и на закону засновану одлуку о захтеву тужиоца у овој ствари.

Налазећи да је, са напред наведених разлога, оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је применом одредбе члана 41. став 2. у вези са одредбом члана 38. став 2. Закона о управним споровима одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

У извршењу пресуде, тужени орган ће донети ново, на закону засновано решење о жалби тужиоца, придржавајући се примедба Суда у погледу поступка, изнетих у овој пресуди, у року и на начин прописан одредбом члана 61. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

дана 9.7.2015. године, 12 У 4095/15

Записничар
Ксенија Ивановић, с.р.

Председник већа-судија
Жељко Шкорић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ОИ/АМ